

Dániel könyve – Százhetvennégy

Prófétai betekintések és isteni kijelentések: Dániel látomásának és annak végidőkre vonatkozó következményeinek megértése

Jeff Pippenger

2024-04-04

Amikor a harmadik helyettesítő háborúhoz érkezünk, amelyet a tizenharmadiktól a tizenötödik versekig terjedő szakasz ábrázol, emlékeztetjük magunkat arra, mi vezetett ezekhez a versekhez. A tizedik fejezetben Dániel megkapja utolsó látomását, és ennek során úgy azonosíttatik, mint aki mind a belső, mind a külső profétai látomásokat érti. A héber „dabar” szó, amelynek jelentése „szó”, itt „dolog”-ként került fordításra. A kilencedik fejezetben, amikor Gábiel eljött, hogy megértse Dániellel a kétezer-háromszáz napról szóló látomást, a héber „dabar” szó „ügy”-ként került fordításra.

Igen, miközben még imádkozva beszéltem, az a férfiú, Gábiel, akit a látomásban kezdetben láttam, gyors repüléssel sietve megérintett engem az esti áldozat idején. És oktatott engem, beszélt velem, és ezt mondta: Dániel, most azért jöttem ki, hogy értelmet és megértést adjak neked. Könnyörgéseid kezdetén kijött a parancsszó, és én azért jöttem, hogy tudodra adjam; mert te feletted igen kedvelt vagy: azért értsd meg a dolgot, és figyelj a látomásra. Dániel 9:21–23.

Amikor Gábiel azt mondta Dánielnek, hogy „értss meg a dolgot, és fontold meg a látomást”, a héber „biyn” szót egyaránt „értss meg”-nek és „fontold meg”-nek fordították. A szó jelentése: értelmileg elkülöníteni. Gábiel tudatta Dániellel, hogy értelmében különítse el a „dabar”-t, amelyet „dolog”-nak fordítottak, a „mareh”-től, amelyet „látomás”-nak fordítottak. Ahhoz, hogy megértse azt az értelmezést, amelyet Gábiel adott Dánielnek a kétezer-háromszáz év prófeciájára vonatkozóan, Dánielnek fel kellett ismernie a profétai látomásnak mint „dolog”-nak ábrázolt rész és a profétai „mareh” látomás közötti különbséget. A „dolog”, vagyis a „dabar”, amelynek jelentése: szó, a prófécia külső vonalát jelképezi, a „mareh” látomás pedig a prófécia belső vonalát jelképezi.

Dániel könyvének tizedik fejezetében az első igazság, amely a prófécia tanulmányozója előtt feltárul, az, hogy Dániel Istennek az utolsó napokban élő népét jelképezi, akik a prófécia belső és külső vonalait egyaránt értik.

Círusnak, Perzsia királyának harmadik esztendejében kijelentetett egy dolog Dánielnek, akit Baltazárnak neveztek; és a dolog igaz volt, de a rendelt idő hosszú volt; és megértette a dolgot, és értelme volt a látomás felől. Dániel 10:1.

A „dolog” a héber „dabar” szó, a „látomás” pedig a „mareh” látomás. Profétaként Dániel Isten utolsó napokbeli népét jelképezi, amelynek tökéletes beteljesedése a száznegyvennégyezer. Círus harmadik éve Dánielt abba a reformvonalba helyezi, amely a vég idején, 1989-ben kezdődött. „Azokban a napokban”, amely az 1989-től az Egyesült Államokban hamarosan bekövetkező

vasárnapi törvényig terjedő történelmet jelképezi, Dániel három hétig gyászolt. A száznegyvennégyezer reformvonalában a gyász időszaka azt a három és fél napot jelöli, amikor a Jelenések könyve tizennegyedik fejezetének két tanúja holtan fekszik az utcán. Annak a nagy városnak az utcája, Sodoma és Egyiptom utcája, ahol a mi Urunkat is megfeszítették, egyúttal Ezékiel halott, száraz csontokkal teli völgye is.

A tizedik fejezetben Dániel Krisztus képmására formáltatik át, és háromszor érintetik meg, mielőtt Gábiel értelmezné a látomást, amelyet Dániel látott. A látomás az imádók két csoportjának elkülönülését eredményezte. Az örökkévaló evangélium mindig az imádók két csoportját hozza létre. Dániel azt az imádó csoportot képviselte, amelyet a száznegyvennégyezer jelképez, szemben azzal a csoporttal, amely félelmében elmenekült a látomás elől.

A tizedik fejezetet megelőzően Gábiel három alkalommal jött Dánielhez, hogy magyarázatot adjon egy látomásra. Megmagyarázta a hetedik és a nyolcadik fejezet látomásait, amelyek a bibliai prófécia királyságait szemléltették mind politikai megnyilvánulásukban (hetedik fejezet), mind pedig vallási megnyilvánulásukban (nyolcadik fejezet). Ezután a kilencedik fejezetben Gábiel megmagyarázta a kétezer-háromszáz éves próféciát. Gábiel a tizedik fejezetben érkezik meg, hogy befejezze azt a magyarázatot, amely a kilencedik fejezetben befejezetlen maradt, és hogy megadja Dánielnek annak a látomásnak a magyarázatát, amely a hódolók két csoportját eredményezte. Gábiel először a tizennegyedik versben ad Dánielnek egy általános áttekintést a látomásról.

Most eljöttem, hogy megértessem veled, mi történik népeddel a végső napokban; mert a látomás még sok napra szól. Dániel 10:14.

Krisztus látomása, amely a hódolók két osztályát eredményezte, azt ábrázolja, ami Isten népére az utolsó napokban vár. A hetedik és nyolcadik fejezet magyarázata annak a történelemnek az értelmezése volt, amelyet a bibliai prófécia királyságainak felemelkedése és bukása szemléltetett, mégpedig ragadozó vadállatokkal, illetve szentélyi állatokkal. A kilencedik fejezet magyarázata a kétezer-háromszáz év prófeciájában foglalt különböző prófétai időszakok részletes felbontása volt. Valamiképpen a megdicsőült Krisztus tizedik fejezetben adott látomása azt ábrázolta, ami Isten népére az utolsó napokban vár. Mielőtt Gábiel hozzákezd a történelem részletes vázlatához, amely a megdicsőült Krisztus látomásának értelmezése, emlékezteti Dánielt arra, hogy már korábban közölte vele, mit jelent ez az értelmezés.

Ekkor így szólt: Tudod-e, miért jöttem hozzád? Most pedig visszatérek, hogy harcoljak Perzsia fejedelme ellen; és amikor elmegyek, íme, Görögország fejedelme jön el. Dániel 10:20.

Gábiel emlékezteti Dánielt arra, hogy a tizennegyedik versben már megmondta neki: azért jött, hogy megértesse Dániellel, mi fogja Isten népét érni az utolsó napokban; és azt várta, hogy Dániel a prófétai történelem következő bemutatását ebben az összefüggésben értelmezzék. Dániel már attól az első naptól fogva egy meghatározott megértést keresett, amelyen gyászolni kezdett.

Ekkor így szólt hozzám: Ne félj, Dániel, mert az első naptól fogva, hogy szívedet az értelem keresésére és arra adtad, hogy megalázd magadat Istened előtt, meghallgattattak a te beszédeid, és a te beszédeid miatt jöttem. De Perzsia királyságának fejedelme huszonegy napig ellenállt

nekem; de íme, Mihály, az egyik fő fejedelem, segítségemre jött; és ott maradtam Perzsia királyainál. Dániel 10:12, 13.

Dániel háromheti gyásza után meglátta Krisztus látomását, amely prófétai módon összhangban állt Krisztusnak azzal a látomásával, amelynek János Patmosz szigetén tanúja volt.

„Nem kisebb személy, mint az Isten Fia jelent meg Dánielnek. Ez a leírás hasonló ahhoz, amelyet János adott, amikor Krisztus kijelentett neki Patmosz szigetén. Urunk most egy másik mennyei hírvívővel jön, hogy megtanítsa Dánielt arra, mi fog történni az utolsó napokban. Ezt az ismeretet Dániel kapta, és ihletés által feljegyeztetett számunkra, akikre a világ vége elérkezett.”

„A világ Megváltója által kinyilatkoztatott nagy igazságok azoké, akik úgy keresik az igazságot, mint az elrejtett kincseket. Dániel agg férfiú volt. Életét pogány udvar csábításai között töltötte, elméjét egy nagy birodalom ügyei terhelték; mégis mindezekről elfordul, hogy lelkét megalázza Isten előtt, és keresse a Magasságos szándékainak ismeretét. Könyörgéseire válaszul pedig világosság közöltetett a mennyei udvarokból azok számára, akik az utolsó napokban fognak élni. Mily őszinte buzgalommal kell tehát keresnünk Istent, hogy megnyissa értelmünket a Mennyből hozzánk hozott igazságok megértésére.”

„És egyedül én, Dániel, láttam ezt a látomást; mert a férfiak, akik velem voltak, nem látták a látomást; de nagy rettegés szállta meg őket, úgyhogy elfutottak, hogy elrejtőzzenek.... És semmi erő nem maradt bennem; mert épségem romlottsággá változott bennem, és semmi erőt nem tartottam meg.” Ilyen lesz minden olyan ember tapasztalata, aki valóban megszentelődött. Minél tisztábban látják Krisztus nagyságát, dicsőségét és tökéletességét, annál élénkebben fogják felismerni saját gyengeségüket és tökéletlenségüket. Nem lesz bennük semmi hajlandóság arra, hogy büntelen jellemet tulajdonítsanak maguknak; ami önmagukban helyesnek és ékesnek tűnt, Krisztus tisztaságával és dicsőségével összevetve csupán méltatlannak és romlandónak fog látszani. Amikor az emberek elszakadnak Istentől, amikor Krisztusról nagyon homályos fogalmaik vannak, akkor mondják ezt: „Büntelen vagyok; meg vagyok szentelve.”

„Ekkor megjelent Gábiel a prófétának, és így szólt hozzá: »Ó, Dániel, igen szeretett férfiú, értsd meg a szavakat, amelyeket hozzád szólok, és állj fel egyenesen; mert most hozzád küldtettem.« És amikor e szót szólotta hozzám, reszketve felálltam. Azután ezt mondta nekem: »Ne félj, Dániel; mert az első naptól fogva, hogy szívedet arra adtad, hogy megérts, és hogy megalázd magadat Istened előtt, meghallgattattak a te beszédeid, és a te beszédeidért jöttem el.«”

„Mily nagy megtiszteltetésben részesült Dániel a menny Felsége részéről! Megvigasztalja reszkető szolgáját, és biztosítja őt arról, hogy imádságát meghallgatták a mennyben, és hogy erre a buzgó könyörgésre válaszul Gábiel angyal küldetett el, hogy hasson a perzsa király szívére. Az uralkodó ellenállt Isten Lelke benyomásainak azon három hét alatt, amíg Dániel böjtölt és imádkozott, de a menny Fejedelme, Mihály arkangyal küldetett el, hogy a makacs király szívét arra fordítsa, hogy határozott lépést tegyen Dániel imádságának meghallgatására.”

„És mikor ilyen szókkal szólt hozzám, arcomat a földre szegeztem, és megnémultam. És ímé, valaki, aki hasonló vala az emberfiakhoz, megilleté ajkaimat.... És monda: Ó, te felette igen szeretett férfiú, ne félj; békesség néked; légy erős, bizony légy erős. És mikor szólt hozzám, megerősödtem, és mondám: Szóljon az én uram; mert megerősítettél engem.” Oly nagy volt a Dánielnek kijelentett isteni dicsőség, hogy nem tudta elviselni a látványát. Ekkor a menny követe jelenlétének ragyogását elfödte, és a prófétának úgy jelent meg, mint „valaki, aki hasonló vala az emberfiakhoz”. Isteni hatalmával megerősítette ezt a feddhetetlen és hívő férfit, hogy meghallgassa az Istentől küldött üzenetet.

„Dániel a Magasságos odaadó szolgálja volt. Hosszú élete megtelt az Urának végzett szolgálat nemes tetteivel. Jellemének tisztaságához és rendíthetetlen hűségéhez csak szívének alázatossága és Isten előtti bűnbánata fogható. Ismételjük: Dániel élete az igaz megszentelődés ihletett szemléltetése.” Review and Herald, 1881. február 8.

Dániel tizedik fejezetbeli tapasztalata Istennek az utolsó napokban élő népét szemlélteti, akik Dánielhez és Jánoshoz hasonlóan értik Jézus Krisztus kijelentését. Annak kulcsa, hogy Dánielt abba a prófétai történelembe helyezzük, amelyben e tapasztalata elhelyezkedik, azon a tényen alapul, hogy gyászolt, és hogy Mihály a huszonegy nap végén küldetett el. Az első versben Dániel feljegyzi, hogy a prófécia mind a belső, mind a külső látomásait megértette. A huszonegy napot megelőzően Dánielnek hiányos megértése volt a két látomásról, de Gábiel magyarázatával Dániel teljesen megragadja a „dolgot” és a „látomást” mint különálló kijelentéseket.

„Amint közeledett a hetvenéves fogság vége, Dániel elméje mélyen foglalkozni kezdett Jeremiás próféciaival. Láta, hogy elközelgett az idő, amikor Isten ismét próbára teszi választott népét; és böjtöléssel, megalázkodással és imádsággal esedezett a menny Istene előtt Izráélért, ezekkel a szavakkal: »Ó, Uram, nagy és rettenetes Isten, aki megtartod a szövetséget és az irgalmasságot azok iránt, akik szeretnek téged, és akik megtartják parancsolataidat«; vétkeztünk, hamisságot cselekedtünk, gonoszul jártunk el, és felláztunk, eltávoztunk parancsolataidtól és ítéleteidről; és nem hallgattunk szolgálóidra, a prófétákra sem, akik a te nevedben szóltak királyainkhoz, fejedelmeinkhez, atyáinkhoz és az ország egész népéhez.”

„Figyeljük meg ezeket a szavakat. Dániel nem a maga hűségét hirdeti az Úr előtt. Ahelyett, hogy tisztának és szentnek vallaná magát, azonosítja magát Izráel valóban bűnös népével. Az a bölcsesség, amelyet Isten neki adott, annyival felülmúlta e világ bölcséinek bölcsességét, amennyivel a déli órán az egekben ragyogó nap fénye fényesebb a leghalványabb csillagnál. Mégis gondoljuk meg e mennyei módon oly igen megkedvelt férfiú ajkáról fakadó imádságot. Mélységes megalázkodással, könnyek között és szívének megvasadt voltával könyörög önmagáért és népéért. Lelkét feltárja Isten előtt, megvallva saját hitványságát, és elismerve az Úr nagyságát és fenségét.”

Mily komolyság és buzgóság jellemzi könyörgéseit! Egyre közelebb és közelebb jut Istenhez. A hit keze felfelé nyúl, hogy megragadja a Magasságos soha meg nem hiúsuló ígéreteit. Lelke gyötrelemben tusakodik. És bizonyítékát kapja annak, hogy imádsága meghallgatásra talált. Érti, hogy a győzelem az övé. Ha mi mint nép úgy imádkoznánk, ahogyan Dániel imádkozott, és úgy tusakodnánk, ahogyan ő tusakodott, megaláztatva lelkünket Isten előtt, akkor könyörgéseinkre éppoly nyilvánvaló válaszokat tapasztalnánk, mint amilyenek Dánielnek

adattak. Halljátok, miként terjeszti ügyét a menny bírósága elé:

„Ó, én Istenem, hajtsd hozzám füledet, és hallgass meg; nyisd meg szemeidet, és lásd meg pusztulásainkat és a várost, amely a te nevedről neveztetik; mert nem a mi igazságainkért terjesztjük könyörgéseinket eléd, hanem a te nagy irgalmadért. Uram, hallgass meg; Uram, bocsáss meg; Uram, figyelmezz és cselekedj; ne késlekedj a te magadért, én Istenem; mert a te nevedről neveztetik a te városod és a te néped. És miközben még szóltam, imádkoztam, és vallást tettem az én bűnömről és népem bűnéről, ... íme, Gábiel férfiú, akit kezdetben a látomásban láttam, sebes repüléssel közeledve megérintett engem az esti áldozat idején.”

Miközben Dániel imádsága felszáll, Gábiel angyal alászáll a mennyei udvarokból, hogy tudtára adja: könyörgései meghallgatásra találtak, és feleletet nyertek. E hatalmas angyal azt a megbízatást kapta, hogy értelmet és belátást adjon neki,—hogyan feltárja előtte az eljövendő korszakok titkait. Így, miközben komolyan törekedett az igazság megismerésére és megértésére, Dániel közösségbe jutott a Menny megbízott követével.

„Az Isten embere nem a boldog érzés valamely fellobbanásáért imádkozott, hanem az isteni akarat megismeréséért. És ezt az ismeretet nem csupán önmaga számára kívánta, hanem népe számára is. Nagy terhe Izráélért volt, akik a szó legszorosabb értelmében nem tartották meg Isten törvényét. Elismeri, hogy minden szerencsétlenségük e szent törvény áthágásának következményeként szakadt rájuk. Ezt mondja: „Vétkeztünk, gonoszul cselekedtünk.... Mert a mi bűneinkért és atyáink hamisságaiért Jeruzsálem és a te néped gyalázzá lett mindazok előtt, akik körülöttünk vannak.” Elveszítették sajátos, szent jellegüket mint Isten választott népe. „Most azért, ó, mi Istenünk, hallgasd meg szolgád imádságát és könyörgéseit, és ragyogtasd orcádat a te elpusztult szent helyedre.” Dániel szíve mélységes vágyakozással fordul Isten elpusztult szentélye felé. Tudja, hogy annak jóléte csak akkor állítható helyre, ha Izráel megbánja Isten törvényének áthágásait, és alázatossá, hűségessé és engedelmessé lesz.”

Könyörgésére válaszul Dániel nemcsak azt a világosságot és igazságot kapta meg, amelyre neki és népének a legnagyobb szüksége volt, hanem betekintést is a jövő nagy eseményeibe, egészen a világ Megváltójának eljöveteleig. Akik azt állítják, hogy megszentelődtek, miközben nincs bennük vágy az Írások kutatására, vagy arra, hogy imádságban tuskodjanak Istennel a bibliai igazság világosabb megértéséért, nem tudják, mi az igazi megszentelődés.

Mindazok, akik szívükkel hisznek Isten szavában, éhezni és szomjazni fognak az Ő akaratának megismerésére. Isten az igazság szerzője. Megvilágosítja az elsötétült értelmet, és erőt ad az emberi elmének, hogy megragadja és megértse azokat az igazságokat, amelyeket kinyilatkoztatott.

„Dániel Istennel beszélt. A menny megnyílt előtte. Ám a neki adományozott nagy kitüntetések a megalázkodásnak és a buzgó keresésnek voltak az eredményei. Nem gondolta, miként sokan a jelen korban, hogy nem számít, mit hiszünk, ha csak őszinték vagyunk, és szeretjük Jézust. A Jézus iránti igaz szeretet a legszorosabb és legkomolyabb vizsgálódásra indít afelől, hogy mi az igazság. Krisztus azért imádkozott, hogy tanítványai az igazság által szenteltessenek meg. Aki túlságosan tunya ahhoz, hogy aggódó, imádságos kutatással keresse az igazságot, arra hagyatik, hogy olyan tévelygéseket fogadjon be, amelyek lelkének romlását fogják okozni.”

„Gábiel látogatásának idején Dániel próféta nem volt képes további oktatást befogadni; de néhány évvel később, mivel többet kívánt megtudni olyan tárgyakról, amelyeket még nem magyaráztak meg teljesen, ismét odaszánta magát arra, hogy világosságot és bölcsességet keressen Istentől. „Azokban a napokban én, Dániel, bánkódtam három teljes hétig. Kíváncsian kenyeret nem ettem, hús és bor sem jutott a számba, és egyáltalán nem kentem meg magamat.... Azután felemeltem szememet, és láttam, és ímé, egy férfi vala gyolcsba öltözve, akinek derekát Úfáz színaranyával övezték körül. Teste olyan volt, mint a drágakő, arca mint a villámlás látása, szemei mint a tüzes fáklyák, karjai és lábai színükben mint a fényes réz, és beszédének szava mint a sokaság zúgása.”

„Nem kisebb személy, mint Isten Fia jelent meg Dánielnek. Ez a leírás hasonló ahhoz, amelyet János adott, amikor Krisztus kijelentett neki Pátmosz szigetén. Urunk most egy másik mennyi hírnökkel jön, hogy megtanítsa Dánielt arra, mi fog történni az utolsó napokban. Ezt az ismeretet Dániel kapta, és ihletés által feljegyeztetett számunkra, akikhez elérkezett a világ vége.” Review and Herald, 1881. február 8.

Az az értelmezés, amelyet Gábiel, „a menny küldött követe” hozott Dánielnek, annak az értelmezésnek a beteljesítése volt, amelyet a kilencedik fejezetben kezdett el feltárni Dániel előtt. A „szabály szabályra” módszertana megköveteli, hogy a kilencedik és a tizedik fejezet értelmezését és a hozzájuk kapcsolódó körülményeket együtt rendezzük egybe, hogy helyesen osszuk fel a prófétai szemléltetést. Ebben az értelmezésben kapcsolódnak össze az Ulaj és a Hiddekel folyók látomásai.

Dániel Jeremiás és Mózes könyveiből megértette, hogy Isten népének szabadulása közel van. Ezzel Dániel Isten utolsó napokban élő népét jelképezi, amely megérti, hogy Isten népének végső szabadulása közel van. Ez az utolsó napokban élő nép felismeri majd, hogy lelkileg szétszórátott, amint ezt Dániel jelképezi, aki a hetvenéves babiloni fogság szolgásgába szétszórátott. Ekkor megértik majd, hogy nekik is, Dánielhez hasonlóan, olyan választ kell adniuk szétszórátott állapotukra, amely összhangban van a Mózes harmadik könyve huszonhatodik fejezetében szereplő „hétyszeres” által jelképezett orvossággal.

Amikor az az alázatosságban szerzett tapasztalat, amelyet Dániel jelképez, és amelyet a 3Mózes huszonhatodik fejezetében előterjesztett gyógy mód megkövetel, megnyilvánul az utolsó napokban, Isten végidei népe már egy meghatározott ideig gyászolni fog. Ez az időszak akkor zárul le, amikor Mihály, az arkangyal alászáll.

Ezt a tanulmányt a következő cikkben folytatjuk.

Elvesztek a pogányok között, és ellenségeitek földje megemészt titeket. Akik pedig megmaradnak közületek, elsorvadnak bűnük miatt ellenségeik földjén; és atyáik bűnei miatt is velük együtt sorvadnak el. Ha majd megvallják bűnüket és atyáik bűnét, hűtlenségükkel együtt, amellyel hűtlenül vétkeztek ellenem, és azt is, hogy ellenem jártak; és hogy én is ellenük jártam, és bevitettem őket ellenségeik földjére; ha akkor körülméletlen szívük megalázkodik, és akkor elfogadják bűnük büntetését: akkor megemlékezem Jákóbbal kötött szövetségemről, Izsákkal kötött szövetségemről is, Ábrahámval kötött szövetségemről is megemlékezem; és megemlékezem az országról. Az ország pedig elhagyatva marad tőlük, és

élvezni fogja szombatjait, míg pusztán hever nélkülük; ők pedig elfogadják bűnük büntetését; mivel, igen, mivel megvetették végzéseimet, és lelkük megutálta rendeléseimet. Mindazonáltal még ekkor sem, amikor ellenségeik földjén lesznek, nem vetem meg őket, és nem utálom meg őket annyira, hogy teljesen elpusztítsam őket, és felbontsam velük kötött szövetségemet; mert én vagyok az Úr, az ő Istenük. Hanem értük megemlékezem őseik szövetségéről, akiket kihoztam Egyiptom földjéről a pogányok szeme láttára, hogy Istenük legyenek: én vagyok az Úr. 3Mózes 26:38–45.